

LUISTEREN NAAR DE ONTMOETINGSKERK

I. Goddank

Hier komt,
Goddank,
álles samen,
Vijf oude wijkgemeentes
die alles wat ze zijn en hebben
inbrengen om vanaf nu samen verder te gaan.

Hier komt,
Goddank,
vanmorgen,
álles samen.
De keuzes die we maakten,
Al die gesprekken die we voerden.
De wanhoop die we voelden omdat het allemaal veel te
langzaam ging,
of juist te snel.
Namen die we bedachten voor onze nieuwe kerk.
Boormachines en bezems in onze handen.
Ambities, zorgen, dromen, angsten, verlangens,
verwachting, de moedige kracht van de trekkers...
We dragen zo veel bij ons.

Hier komt, vanmorgen, álles samen.

Mensen komen samen, levens, verhalen – zo veel verhalen.

Zo veel momenten diep in ons hart bewaard.

Momenten van goed. Momenten van leven.

Momenten van liefde, van geluk, vrede, verzoening, trouw.

Momenten van pijn, van nood,
van éénzaam ik zo vol verlangen naar...

Kom maar, zegt vanmorgen ons nieuwe kerkgebouw.

Kom maar, met alles wat je bij je draagt.

Want in dit Godshuis is ieder welkom. Dus jij ook.

Hier krijgt het allemaal een plaats

Hier zitten we allemaal hetzelfde.

Niemand heeft hier iets in handen...

dan alleen...

dit.

II. Bewaarde schoonheid

Heb je ooit echt gezien hoe mooi ik wás,
vertelt ons nieuwe gebouw ons vandaag.

Heb je ooit gezien de liefde van mijn architect, Jan Jans,
begin jaren vijftig

voor zo veel mooie, kleine details.

Welgevormde lateien die de ramen dragen,
de pilaren met zo fijntjes afgeronde hoeken

een uitstekende steen in het metselwerk

verfijnde vormen daar waar het kan

alfa en een omega als deurklink.

Zo liefdevol ben ik gebouwd... ruim 60 jaar geleden.

En even liefdevol ben ik nu gerenoveerd.

De mooie oude latei
wordt nu herhaald

boven de nieuwe deuren in de oude buitenmuur.
De mooie oude steen...
is zo precies mogelijk nageemaakt – handgebakken

en zó mooi ingelegd
als rand voor de nieuwe deur.

En zo is mijn oude schoonheid helemaal bewaard.
Want wat goed is moet je niet weg doen...

Bewaard door er iets nieuws van te maken
een nieuwe kerk...
maar ook een nieuw doopvont...

gemaakt van de oude kansel.
Die prachtige oude voet,

zo één met de zaal, verweven in de vloer,
draagt nu het bekken van de doop.

Zoals in heel het gebouw, hier in het klein:
Het oude bewaard door er iets nieuws van te maken

En misschien

is het zo nog wel mooier dan het ooit was...
Althans, dat vinden de mensen nu.

Maar als oud gebouw heb ik gezien
hoe de mensen zijn veranderd

in de loop der jaren.

Ik weet hoe ze zullen blijven veranderen.

De tijd dwingt bescheidenheid af, zeker waar het smaak betreft.

En gelukkig zijn alle veranderingen van nu weer terug te draaien.

"Reversibel" noemde de architect mijn vernieuwbouwing.

Achter de speciale witte verf... zit gewoon nog het aloude 'schoon metselwerk'...

En ondertussen in de stilteruimte

zie je voluit hoe het vroeger was
de stenen

de pilaar..

Want wat goed is... moet je niet weg doen.

Sprekend wit

Teder wit dat ons omringt
dat ruimte scheidt,
ruimte voor het geheim van mensen,
ruimte voor het geheimenis van God.
ruimte voor velen
ruimte ook voor twee of drie
ruimte niet of nauwelijks gevuld met al te beladen
symbolen van weleer

Hier kan van alles gebeuren,
vertelt het wit rondom een open podium
niets ligt hier op voorhand vast.

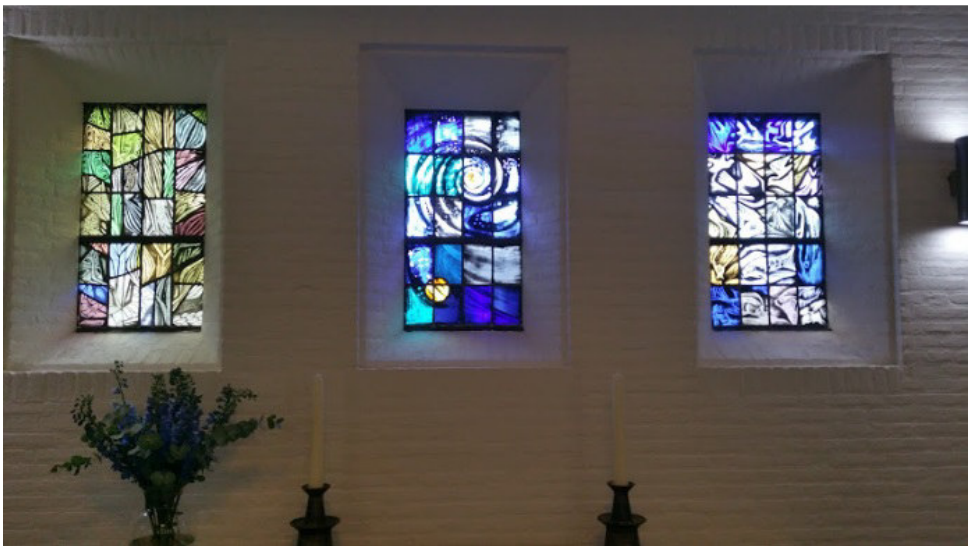
Door niet zelf te spreken vertelt het wit van de wanden
juist heel veel:

Vier, roept het wit ons toe!
Vier hier op hoop van zegen.

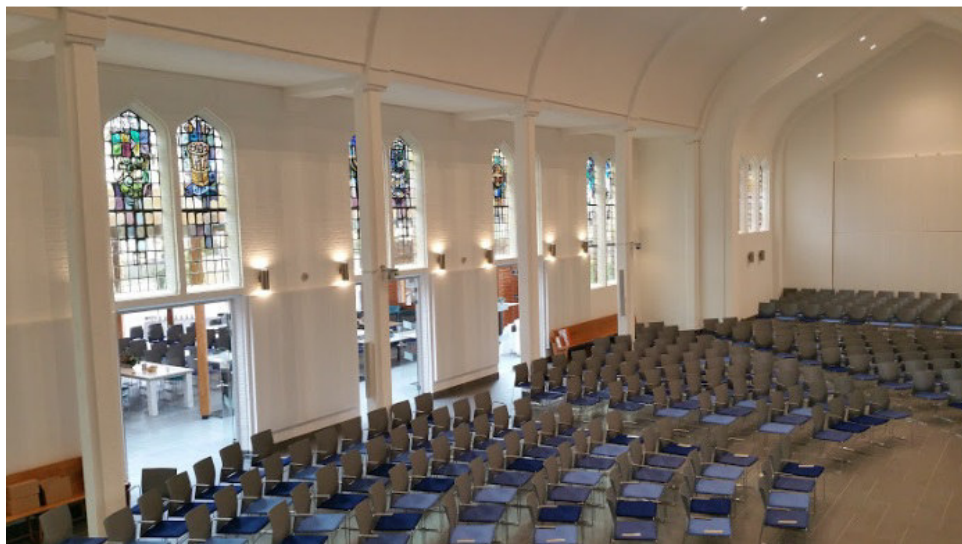
Vier met niets in je handen, dan die aloude belofte: “Ik zal er zijn”

Vier de ontmoeting, vier het leven,

vier hier je doop, je jeugd, je liefde,
vier hier je werk,

vier hier... je pijn, het afscheid.

Vier in alle kleuren van de regenboog.

En ik kleur met je mee.

Ik kleur mee met de kleuren van het jaar

Ik kleur mee met de zon... met het licht

dat valt door de aloude ramen... die als nieuw mogen spreken.

Mee kleur ik, met heel jouw leven.

Ontvankelijk wit
dat mee kleurt met alles wat hier binnen gebeurt.
Heilig wit
dat ruimte scheidt voor onze verwondering,
voor het wonder.

Ontmoeting

Open wil ik zijn... zo open als maar kan.

En dus ben ik van glas

zo vertelt de nieuwe ontmoetingsruimte.

Ik ben het nieuwe welkom.
Door mij kom je voortaan binnen...
... al ben je hier tegelijk nog buiten.

Buiten de oude muren ben je hier...
door een glazen pui
onontkoombaar verbonden

met de lucht, de bomen, de huizen,
met de stad, met het land.

Zo buiten ben je hier...
En tegelijk zo binnen.
Een sfeervolle huiskamer.

Een open keuken als hart van het hele gebouw.

Koffie of fris, een broodje als lunch, een gastvrij maal, hier kan het allemaal.

Hier vindt het leven plaats.
Een warm thuis wil ik zijn voor velen
voor wie ook maar hongert

naar ontmoeting,
een luisterend oor,
een troostende arm,
een woord van moed,
van raad en goed vermaan,
een beter gesprek,
of gewoon even gezelligheid.

Thuis wil ik zijn voor mensen samen,
rond brood,
rond wijn.

Welkom! Kom binnen, vertelt mijn glazen pui.

En dan loop je door.

Door nieuwe deuren, de aloude kerkzaal in.
Maar wacht, blijf eerst nog even staan

Daar, ja daar!
Vlak buiten de oude kerkmuur,
op grens van oud – en – nieuw...

En kijk nu eens omhoog.

Daar, door het glazen dak,

dat oudbouw en nieuwbouw met elkaar verbindt,

zie je, zowaar, de aloude toren...

de klok,

de spits,

verwijzers, naar tijd en eeuwigheid.

En dat allemaal neem jij mee,

als je nu naar binnen gaat...

dwars door de oude muren heen:
De stad, het land, de mensen...

de tijd, de eeuwigheid.
En dan wordt je stil.

Voor het wonder van ontmoeting.

Ontmoeting met elkaar...

Ontmoeting met de stad

Ontmoeting met God.

Op twee tafels wordt het allemaal samengebracht

Een tafel vol gaven

– die vertellen van dankbaarheid

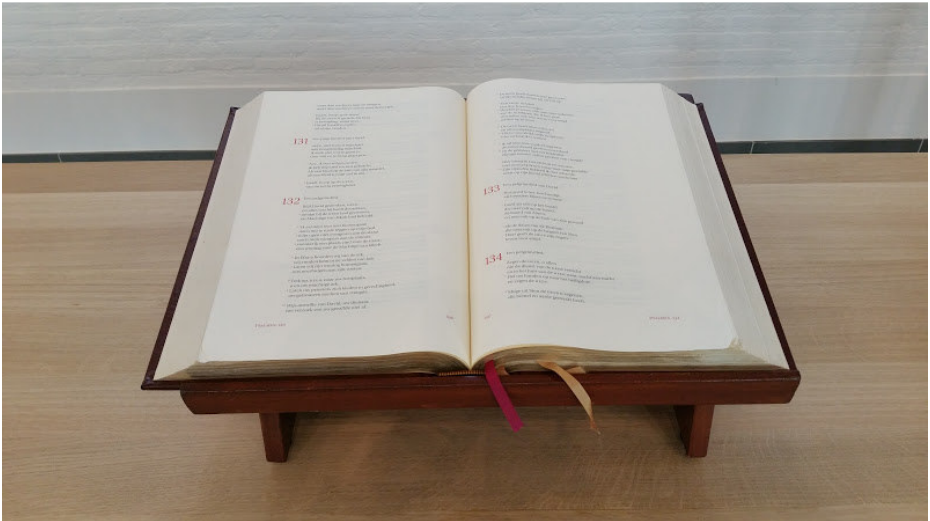

om zo veel dat goed is, goed wil zijn
in Gods schepping

Een tafel vol verhalen

- met daarop dat goede boek
dat niets anders wil dan geleefd zijn

door mensen
door jou.

In deze open ruimte

twee tafels van ontmoeting,
met elkaar,
met de stad,
met God.